

Marea schimbare

Domnișoara Wolterbeck ocupa două camere frumoase situate deasupra prăvăliei manufacturiere ale fraților și surorilor Liesvelt. Când soarele strălucea în camera ei și lumina totul atât de minunat, când canarul făcea să răsună în colivie frumosul său cântecel, arăta așa de confortabil în odăi, încât câte unul ar fi putut s-o invidieze pe locuitoare pentru căminul ei frumos, plăcut.

Dar domnișoara Wolterbeck era văzută veselă numai rar. În schimb, adesea putea fi auzită plângându-se. După cuvintele ei trebuia acceptat că toată lumea avea de gând s-o supere, și anume, și oamenii, și animalele. Pisica familiei Liesvelt știa să găsească drumul în locuința ei, ca s-o sperie și să-i insulte nervii olfactivi. Câinele vecinului era suficient de lipsit de scrupule încât să latre noaptea și s-o deranjeze din somn. Copiii făceau ziua pe stradă atâta gălăgie, încât nu era de suportat. Lăptarul venea de cele mai multe ori dimineața prea devreme, iar fata care lucra la ea jumătate de zi venea prea târziu. Toate aceste lucruri îi amărau viața și aceasta o auzeau vecinii din belșug.

Așa că a fost o adevărată ușurare pentru toți cei care veneau în contact cu domnișoara Wolterbeck, că într-o zi și-a împachetat o valiză și a dispărut la orizont. Fratele ei o rugase să se mute la el, în locuința recent închiriată și să-i facă menajul. Doamnele Liesvelt, de jos, din casă, au răsuflat ușurate. Ele nu mai trebuiau să aibă sentimentul apăsător, că pretențioasa lor chiriașă va fi supărată că băieții fac gălăgie pe stradă, că latră câinele și miaună pisica.

Pacea a durat cam doi ani. Atunci s-a răspândit zvonul că domnișoara Wolterbeck se întoarce în locuința ei, deoarece fratele ei intenționa să se căsătorească. Și, într-adevăr, într-o sâmbătă la prânz a oprit o mașină în fața prăvăliei de manufactură și mica statură bine cunoscută a urcat treptele spre înșorita locuință cu două camere. A urmat colivia aurie, strălucitoare, cu canarul galben și apoi au venit valizele și o cutie cu pălării.

„Este încă exact aceeași ca acum doi ani”, și-a zis doamna Bohm, vecina de vizavi, care observa de la fereastra ei mutarea. „Acum va începe iarăși vechea boală.”

Dar s-a întâmplat altfel. Deja la prima vizită pe care a făcut-o domnișoara Wolterbeck, doamna Bohm a trebuit să constate cu uimire că domnișoara, evident, se dezvățase de a se plânge. Vizitatoarea relata tot felul de lucruri despre fratele ei și despre tânăra soție a acestuia. Dar niciun cuvânt dezaprobat sau urâcios n-a ieșit de pe buzele ei. Și chiar când doamna Bohm la rândul ei povestea una și alta din familie și din vecinătate, felul domnișoarei Wolterbeck de a răspunde era cu totul altul decât mai înainte.

„Ei, să așteptăm”, și-a zis doamna Bohm. „Se va arăta curând dacă într-adevăr s-a schimbat.”

Dar doamnele Liesvelt au avut parte de aceeași surpriză iar când familia Schneider, câteva săptămâni mai târziu, a primit din nou vizita ei, și pe ei i-a surprins foarte tare transformarea.

Deoarece doamna Bohm era o femeie radicală, voia să cerceteze și această problemă temeinic și a hotărât să-i facă și ea o vizită domnișoarei Wolterbeck.

Dar tot felul de activități n-au lăsat-o să ajungă la îndeplinirea intenției sale. Și apoi a venit chiar o zi în care greutățile s-au adunat ca munții în jurul ei. Fata în casă și-a dat demisia când unul dintre copii se îmbolnăvise grav și tocmai în dimineața când s-a dus, a venit vestea că ruda care era așteptată în vizită și ar fi fost cel puțin un ajutor la nevoie, nu putea să vină. Doamna Bohm era, într-adevăr, pe moment, în mare încurcătură.

Atunci a sunat la ușă și în fața ușii stătea domnișoara Wolterbeck. „Of, Doamne”, a suspinat gospodina strâmtorată, „acum chiar și o vizită a domnișoarei Wolterbeck!”

Unul dintre copii a deschis și domnișoara a intrat. Ea a observat repede că în dimineața ceasta n-a nimerit bine.

„Arătați obosită, doamnă Bohm”, a spus ea prietenoasă. „Sunt copiii bolnavi? Sau ați primit vești neplăcute?”

Tonul compătimator pe care fuseseră puse întrebările au impresionat-o plăcut pe doamna Bohm.

„Nu... da... adică...”

„Cu siguranță tot felul de mici neplăceri”, a intervenit vizitatoarea. „Acestea pot uneori să apese pe cineva la fel ca lucrurile mari.”

Doamna Bohm i-a împărtășit pe scurt cum tocmai îi mersese, la care vizitatoarea s-a ridicat imediat și a spus prietenos:

„Atunci vin altă dată din nou.”

„Nu, rămâneți”, a rugat-o doamna Bohm. „Copiii tocmai se joacă afară, în grădină, iar micuța mea bolnavă doarme. Am nevoie să vorbesc odată cu cineva.”

„Pot să simt bine cu dumneavoastră”, a răspuns domnișoara Wolterbeck. Aceste mici vicisitudini zilnice pot avea efect negativ, dacă n-am învățat să privim dincolo de ele.”

Doamna Bohm a privit-o uimită.

„Vă minunați că mă auziți vorbind așa”, a continuat domnișoara Wolterbeck, „și aveți dreptate. Nu puteți să gândiți altfel, decât: Ea n-a știut toată viața ei să facă altceva, decât să se plângă de vicisitudinile vieții. Așa a și fost. Într-adevăr, am dat vecinilor mei toate motivele să-și facă o părere mai puțin bună despre mine. Dar am fost plecată doi ani.”

Doamna Bohm o privea uimită pe vorbitoare. „Ce vreți să spuneți cu aceasta?”

„În acești doi ani am avut ocazia să învăț câteva lucruri importante. Mi-ar plăcea să vă povestesc câte ceva despre ele, dacă vă convine.”

„M-ar interesa foarte mult”, a răspuns doamna Bohm.

„Fratele meu, la care am fost doi ani menajeră”, a continuat domnișoara, ocupă un post de-a dreptul dificil. Mai ales la început existau multe de reglementat, care nu întotdeauna se puteau petrece în liniște și pace interioară cu altele. Atunci a fost minunat să observ cum fratele meu nu se lăsa niciodată scos din sărite. Întotdeauna rămânea liniștit și binedispus. Era ca și când pentru el n-ar exista deloc dezamăgiri. Dacă nu l-aș fi cunoscut pe fratele meu ca pe un om delicat și profund sensibil și pe lângă aceasta serios, ar fi trebuit acum să-l consider superficial și insensibil. Dar pentru că el nu este așa, am meditat mult timp la ce ar fi putut oare să-i dea o asemenea liniște interioară și stăpânire de sine. Deoarece n-am scos-o la capăt, i-am cerut într-o zi o explicație. Răspunsul său a fost:

«Eu fac ca oarba Else.»

«Ca oarba Else?», am reluat eu uimită.

«Da, există o mică strofă care sună așa:

Oarba Else nu vede cimitirul de fel,

Dar vede ce e dincolo de el.

Aceste cuvinte simple și naive mi-au dat mult.»

Nu te înțeleg, Eduard, am răspuns eu, clătînând din cap.

«Te voi ajuta», a spus fratele meu. «Cimitirul este, după cum se știe, ultimul loc al tuturor celor care trăiesc pe pământ. Toți mor, toți sunt dați pradă vremelniciei. Deasupra oricărei vieți de aici stă moartea. Acesta este un adevăr neplăcut, dar incontestabil. Dar pentru credință, acesta este și un adevăr mângâietor. De aceea nu mă opresc la ce este pământesc și trecător, ci mă uit la ce este dincolo.»

Ei, și ce vezi tu acolo?, am întrebat eu provocator.

«Atunci văd ce vedea oarba Else», mi-a răspuns fratele meu liniștit, «și ce veți vedea tu și oricine de îndată ce Îl veți cunoaște pe Domnul Isus ca Mântuitor personal al vostru. Atunci văd o Împărăție eternă, neschimbătoare, cu comori și bunuri netrecătoare.»

Dar Eduard, am obiectat eu, uiți tu atunci cele pământești?

«Absolut deloc! Nimic n-ar fi mai greșit. Nimic din ce aduce această viață pentru noi nu este întâmplător, astfel încât să trecem peste ele indiferenți. Dumnezeu folosește mai degrabă lucrurile acestei vieți, și înainte de toate chiar mult hulițele necazuri și vicisitudini, ca să ne îndrepte mintea prin ele spre lucrurile eterne. Ceea ce este schimbător și nestatornic în timpul acesta trebuie să ne facă valoros ceea ce este etern.»

Ar fi prea mult, doamnă Bohm, și nici nu mi-ar fi posibil”, a continuat domnișoara Wolterbeck, „să redau ce mi-a mai spus atunci fratele meu în legătură cu aceasta. Apoi am mai discutat de multe ori despre acest subiect. Gândurile sale erau așa de noi, așa de străine pentru mine! Nu mă gândisem niciodată că aș avea nevoie personal de Mântuitorul păcătoșilor, că eu însămi aveam nevoie de El pentru viață și pentru moarte. Dar vedeam la fratele meu ce era Isus pentru el. El privea viața curajos în ochi și totuși privea, pe de altă parte, dincolo de ea. El trăia, ca să zic așa, pe pământ în cer. Pot să spun că am învățat de la fratele meu care este taina unei vieți cu adevărat fericite. Dintr-o femeie care are nevoie de ajutor, care nu poate nimic din propria ei putere, m-am predat atunci Domnului Isus cu toate păcatele mele, greșelile și slăbiciunile mele și El a devenit și pentru mine izvorul întregii puteri și bucurii. Și Isus nu este numai Mântuitorul și viața mea, ci pe deasupra este minunatul meu exemplu. El ia totul din mâna Tatălui Său. El numește sarcina Sa ‚ușoară’ și jugul Său, ‚bun’, iar acum, rugămintea mea zilnică este să învăț de la El să iau jugul Său și să port sarcina Sa. Chiar dacă tot ce facem noi, oamenii, este extrem de nesatisfăcător, pot totuși să spun că relația cu Isus are o influență binecuvântată asupra vieții mele interioare. Cu durere privesc înapoi la viața mea de mai înainte, când m-am arătat mereu așa de sensibilă și de morocănoasă și sper că voi reuși cu ajutorul lui Dumnezeu, să nu mai cad în vechile mele greșeli, pentru că doresc din inimă să devin o binecuvântare pentru alții.”

Doamna Bohm ascultase atentă. I-ar fi plăcut să audă mai mult. Dar în clipa aceasta a strigat micuța bolnavă după ea. De aceea i-a strâns călduros mâna vizitatoarei sale la despărțire.

„Vă mulțumesc. Mi-a făcut bine că mi-ați vorbit așa. Mi-ar plăcea să mă mai întorc odată la discuția noastră de astăzi. Mărturisesc deschis că și eu doresc să cunosc taina vieții fratelui dumneavoastră.”

Când domnișoara Wolterbeck s-a întors în locuința ei, canarul cânta și soarele strălucea prietenos în cameră. Dar mai luminos era în inima ei. Da, cele vechi s-au dus, toate s-au făcut

noi. Părtașia personală cu Domnul și Mântuitorul ei i-a transformat toată viața și i-a înfăptuit o schimbare care nu putea să rămână ascunsă.

Titlul original: „Die große Veränderung”
din *Samenkörner (Neue Folge 28) 1934*, pag. 184-191.